

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 11 Σεπτεμβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 41

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
— Ἀλήθεια μοῦ λές ἢ μὲ γελᾷς ;
— Ὁχι, Μάριε, τὴν ἀλήθειαν σοῦ λέω.

Ὁ Μάρκος λοιπὸν δὲν τοῦ εἶχε κρύψει τίποτα : ἡ μητέρα δὲν ἦ-
ταν ἄρρωστη παρὰ μόνο λυπημέ-
νη. Τὸ εἶχε πάρει κατάκαρδα ποῦ
δὲν θὰ πῆγαινε τὸ παιδί της τίς
διακοπές. Ἐ, τώρα θὰ τὸ ἐξέλεπε
καὶ θὰ τῆς περνοῦσαν ὅλα...

Ἡ Ὁ Μάριος, ποῦ εἶχε κάνει ἀπὸ
χθὲς τὸ σχέδιό του, κοίταξε πάλι
τὴν ὥρα στὸ ρολόι τοῦ ψηλοῦ
καμπαναριοῦ. Ἦταν τέσσερις ἀ-
κριδῶς.

— Καίρὸς ! εἶπε στοὺς φίλους
του μὲ ἀλλοιωμένη ἀπ' τὴ συγ-
κίνηση φωνή. Ἐμπρός !

— Ὁρεβουάρ, Μάριε ! φώναξε
ἡ Λουκία.

Κι' ἔτρεξε νὰ βρῇ τίς φίλες
της ποῦ εἶχαν κρυφθεῖ. Οἱ τέσ-
σερις φίλοι ξεκίνησαν νὰ μποῦν
στὴν πόλη. Καθὼς πῆγαιναν, ὁ
Μοντανῆς ρώτησε :

— Δὲν μᾶς λές τώρα, Μάριε,
γιατί περίμενες αὐτὴ τὴν ὥρα ;

— Ναί, ναί, ἔκαμε κι' ὁ Δου-
μποδάνος : γιατί δὲν ἤθελες νὰ
μπούμε στὴν Τάρδη πρὶν ἀπὸ
τίς τέσσερις ;

— Γιατὶ αὐτὴ τὴν ὥρα ἐσχό-
λαζα πάντα, ἀποκρίθηκε ὁ Μά-
ριος, κι' ἡ μητέρα μου μὲ περί-
μενε πάντα στὸν κῆπο, κοντὰ
στὴν κογγελόπορτα.

— Καὶ νομίζεις πῶς κάνει καὶ
τώρα τὸ ἴδιο ;

— Μὰ δὲν ἀκούσατε τί μοῦ
εἶπε ὁ Μάρκος ; Καθεμέρα, ἀπὸ
τίς τέσσερις, κατεβαίνει στὸν κῆ-
πο καὶ κάθεται ὡς τίς ἑπτὰ...

— Ἀ, ναί ! ἔχεις δίκιο. Αὐτὸ
τὸ εἶχαμε ξεχάσει.

— Ἐγὼ ὅμως, βλέπετε, τὸ θυμόμουν.
Ἡ Λουκία, ποῦ εἶχε ἀποχαιρετή-
σει τίς φίλες της κι' εἶχε τρέξει νὰ

προφτάσῃ τὸν ξάδελφό της, ἄκουσε
αὐτὴ τὴν ἐμιλία καὶ εἶπε :

— Ναί, καὶ τώρα ἀκόμα, ποῦ ὁ
Μάριος ἔλειπε, ἡ κυρία Καπάνη κά-
νει τὸ ἴδιο. Στὸν κῆπο θὰ τὴ βροῦμε
τώρα.

Γιὰ νὰ φτάσουν στὸ σπίτι τοῦ Μα-

«Κάποιοι ἀνοίγει... κάποιοι μπαίνει...» (Σελ. 862, στ. β')

ρίου, που ο ίδιος το είχε παραστήσει στους φίλους του σαν ένα μεγαλοπρεπές πύργο, έπρεπε να κολοιούθησαν ένα δρομάκο κατοικητικό. Στην άκρη του ήταν ο δρόμος του σχολείου που περνούσε πίσω από τον κήπο.

Όσο έπλησίαζαν, οι φίλοι του Μάρκου, βλέποντας τη μεγάλη του συγκίνηση, συγκινούνταν κι' αυτοί, το ίδιο κι' η Δουκία. Χωρίς να θέλουν, περπατούσαν δλοι σιγά, στις μύτες των ποδιών.

«Αξφρα ο Μάρκος στάθηκε και τους είπε :

— Παιδιά, σταθήτε σεις εδώ. Εγώ πρέπει να παρουσιάσω μόνοι μου.

Οι φίλοι κι' η Δουκία εστάθηκαν κι' ο Μάρκος, που η συγκίνησή του είχε φθάσει στο κατακόρυφο, προχώρησε. Αλλά σε λίγο νίκησε με θέληση τη συγκίνησή του, πήρε το συνηθισμένο του βήμα—δύσως και τότε που εσχόλαζε απ' το γειτονικό σχολείο—κι' άρχισε να τερετίζει το τραγουδάκι που έλεγαν πρωτότερα τα κορίτσια. Ο δρομάκος ήταν έρημος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'

Η λαχτάρα της μητέρας

Η κυρία Καπάνη είχε κατεβεί και τ'απόγεμα εκείνο στον κήπο. Σ'πως έκανε πάντα, κι' είχε καθήσει σε μια καρέκλα κοντά σ' ένα τραπέζι. Η πόρτα του κήπου ήταν από πίσω της. Και περίμενε...

Τι περίμενε; τί έλπιζε; δεν τ'έφερε πώς ο γιός της δεν ήταν πιά στο σχολείο για να σχολήσει και να τον δεχθώ όπως άλλοτε; Δεν ήξερε πώς έλειπε στην πρωτεύουσα, κλεισμένος σ' ένα λυκείο, και πώς δεν θ' πήγαινε εκείνο το καλοκαίρι; Ναι, δλ' αυτό ή δύστυχη μητέρα τ' ήξερε. Αλλά στη μεγάλη της θλίψη, έδρασε μια παρηγοριά, μια ανακούφιση, να κατεβαίνει εκείνη την ώρα και να κάθεται στον κήπο. Της φαινόταν πώς ο γιός της ήταν ακόμα στο σχολείο κι' από στιγμή σε στιγμή θ' άπ' τον έβλεπε να έρχεται. Αλλ' άμα περνούσαν οι τέσσερις, ξαναγύριζε στην πραγματικότητα, συλλογιζόταν πώς αυτό που περίμενε ήταν αδύνατο, κι' αναστενάζε, και δάκρυζε ψιθυρίζοντας: «Μάρκε!... Μάρκε μου!...».

Ετσι καθόταν σ' εκείνη τη θέση, λυπημένη, ως τις έφτά, που γύριζε ο άντρας της και την έμπαζε στο σπίτι...

Μόλις εκάθησε, το ρολόι της εκκλησίας χτύπησε τέσσερις.

«—Νά, είπε μέσα της ή μητέρα, τώρα όπου κι' αν είναι θ' σχολήσει...»

Κι' αφού έμεινε λίγο με τη γλυκειά αυτή προσδοκία, συλλογίσθηκε :

«—Του κάκου! το παιδί μου λείπει... Όσο κι' αν περιμένω εδώ, δεν είναι δυνατό να το ιδώ μπροστά μου... Θέ μου, πότε θ' αμείνωσής να ξαναϊδω το παιδάκι μου;»

Τη στιγμή που συλλογιζόταν αυτά, άκουσε ρήματα στο δρομάκο. Παραξευεύθηκε. Ποιος να ήταν; Ποτέ τέτοιαν ώρα δεν περνούσε από εκεί κανένας. Και τί περίεργο! Τά βήματα έμοιαζαν με του Μάρκου όταν εσχόλαζε. Ήταν δυνατό; Ή δνειρευόταν ή θ' είχε τρελλαθεί...

«Α, και μια φωνή! τώρ' ακούει και μια φωνή που τραγουδεί... Πώς μοιάζει κι' αυτή του Μάρκου!... Μά είναι άπίστευτο!... Μά είναι δνειρο!... Κι' ή μητέρα κλείνει τα μάτια της και προσπαθεί να θυμηθεί που βρίσκεται, αν είναι έξω, ή αν κοιμάται κι' δνειρεύεται...»

Σε λίγο ακούει κρότο στην πόρτα από πίσω της... Κάποιος την ανοίγει, κάποιος μπαίνει στον κήπο...

«Ε, μά δρισημένως είναι δνειρο!... Κι' είναι τόσο γλυκό, που ή μητέρα δεν ανοίγει τα μάτια της, δεν γυρίζει να ιδή, παρά εξακολουθεί να τ' άχνη κλεισμένα, από φόβο μήν... ξυπνήσει και το χάσει.

Τά βήματα άνηχοδν τώρα τρεχατά στα χαλικάκια του κήπου. Και σχεδόν άμέσως ή μητέρα αισθάνεται δυο παιδικά μπράτσα να τ' άγκαλιάζουν το λαιμό, κι' ακούει καθαρά τη φωνή του παιδιού της που τ' έλεει :

—Μητέρα!... Μητερίτσα!

Μά εξακολουθεί να χη τα μάτια της κλειστά.

«Αχ, τί γλυκό δνειρο!...» ψιθυρίζει.

—Μά όχι, μητερίτσα, άπαντα ο Μάρκος δέν δνειρεύεσαι!... Είμ' εγώ! Ήρθα!... Άνοιξε τα ματάκια σου να με ιδής!

Και καθώς την έχει άγκαλιασμένη, σκύβει, σκύβει και βάζει το πρόσωπό του κάτω απ' τα μάτια της μητέρας του, ώστε μόλις τ' άνοιξη, να τον ιδή.

Κι' εκείνη τ' άνοιγει και τον βλέπει. Δεν μπορεί πιά να είναι δνειρο. Είναι πραγματικό. Βλέπει το γλυκό πρόσωπο του παιδιού της που την κρατεί ακόμα άγκαλιασμένη. Το άγκαλιάζει κι' εκείνη σφιχτά. Τά μάτια της δακρύζουν, τρέχουν. Και φωνάζει :

—Μάρκε!... Μαράκη μου! ήρθες!... Θέ μου! τί χαρά! τί ευτυχία!

Δέν τον ρωτά πώς ήρθε. Τί την μέλει γι' αυτό; Της φτάνει που τον έχει τώρα κοντά της, και τον σφίγγει στη μητρική της άγκαλιά, και

τον φιλά μ' δλη τη μητρική λαχτάρα :

—Μάρκε μου!... παιδάκι μου!... αγάπη μου!...

Ενώ μητέρα και γιός παραδίδουνταν στη χαρά και την άγαλλίαση της αντίμωσής τους ύστερ' από τόσους μήνες, ή μικρή Δουκία έτρεξε στο συμβολαιογραφείο κι' έδωσε τη χαρμόσυνη είδηση στον κ. Καπάνη. Ο πατέρας του Μάρκου έτρεξε. Και μόλις είδε το γιό του, φώναξε :

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

Μετάφρ. π. ι. φ. και γρ. ε.

ΧΙΛΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΠΗΡΑΝ ΓΙΑ... ΠΟΥΛΙ

Τόν παλιό καιρό, ένας χωριάτης, που ποτέ του δεν είχε ιδεί παπαγάλο, μπήκε μια μέρα στη χώρα. Καθώς περνούσε ένα δρόμο που εκείνη την ώρα ήταν σχεδόν έρημος, άκουσε κάποιον, πολύ κοντά του, να του λέει με μια παράξενη φωνή :

—Καλημέρα, μπάρρμπα!

Γύρισε, αλλά δεν είδε άνθρωπο εκεί-γύρο. Σήκωσε τα μάτια του και ψηλά, μά ούτε σε παράθυρο ήταν κανένας.

—Θέλεις καφέ; τον ρώτησε ή ίδια φωνή.

Και πάλι σε λίγο :

—Καλημέρα, μπάρρμπα!

Αυτή τη φορά, ο χωριάτης είδε και βεβαιώθηκε πώς ή φωνή έβγαине από το στόμα ενός μεγάλου πράσινου κοκκινωμύτικου πουλιού, που στεκόταν σ' ένα ξύλο, στην είσοδο ενός μικρομάγαζου, δεμένο με μια αλυσίδα απ' το πόδι. Ήταν ένας παπαγάλος που φλυαρούσε.

Σαστισμένος, ο χωριάτης έβγαλε τη σκούφια του και του έλεε :

—Με συμπαθάς, αφεντικό, σε πήρα για πουλί... Όχι, ευχαριστώ, καφέ δε θέλω, δ,τι ήπια...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΑ

Στάλα σά δέν πείη
Του νερού στη γή,
Στης βοριάς τη μέση
Ρόδο δέ θά βγή.

Σά δέ στάξη ή στάλα
Τ' ουρανού στη γή,
Στέγνωσε ή κουφάλα
Κ' έστιψε ή πηγή.

Στάλα αν δέν κατέβη
Και σταλαγματιά,
Μύλος δέ σαλεύει
Μεσ στη ρεμματιά.

Σά δέν έρθη ή στάλα,
Θάρρη μια στιγμή
Νά στερέψουν θάλασσες και ποταμοί.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑ

Άγαπητοί μου,

ΡΟΤΟΥΣΑ προχτές έναν παλιό μου φίλο που είχε μετακομίσει από 1ης Σεπτεμβρίου, γιατί περνώντας την ημέρα εκείνη από την παλιά του κατοικία, την είδα κλειστή κι' έρημη. —Α, τώρα πήγα μακριά! μου άποκρίθηκε. Στην όδον Τύρρωνος, την ξέρεis :

—Τήρωνος του Στρατηλάτου;...

—Όχι. Αυτός ο Τήρων γράφεται με ήτα, ενώ ο δικός μου με ύψιλον και με δυο ρω. Ήταν, λέει—ρώτησα από περιέργεια αφού ή τύχη μ' έριξε στο φερώνυμό του δρόμο—ζωγράφος του Μέγ' Αλέξανδρου, που τον ακολουθούσε στην έκτακτηία του. Την ξέρεis λοιπόν την όδον Τύρρωνος;

—Όχι. Πού είναι; σε συνοικισμό;

—Καθόλου. Μέσα στην Αθήνα, αλλά την καινούργια, που τ' άχθεσινά χωράφια της έγιναν μεγάλοι δρόμοι με σπίτια πυκνά. Είναι πίσω από το Στάδιο, πλάι στο Παγκράτι...

—Ού, έχω χρόνια να πάω σ' αυτά τ' άμέρη.

—Πήγαινε και τώρα, να ιδής πράγματα και θαύματα! Δεωφόροι, δρόμοι μεγάλοι, πλατείες, περιβολάκια, σπίτια, πολυκατοικίες, μέγαρα...

—Και μήπως δεν τ' άβλέπω αυτά όπου πηγαινω;

—Έχεις δικιο. Παντού ή Αθήνα μας έχει γίνει άγνωστή. Όπου ήταν χωράφια, περιβόλια, χτήματα, έξοχή, έρημιά, τώρα είναι πόλη. Χωριστά οι συνοικισμοί. Νά, παραπάνω από την καινούργια μου γειτονιά, είναι ο συνοικισμός Βύρωνος... Κι' αυτοί οι συνοικισμοί, που σε λίγον καιρό θ' άπλωθούν και θ' αλλήλουν, να ποίμε έτσι, ο ένας με τον άλλον και με την πόλη, θ' άχουν μια μεγαλούπολη άπέραντη κι' άδιάκοπη, που θ' άκτείνεται από τις άκτές του Σαρωνικού—Πειραιάς, Φάληρα, Βούλα, Γλυφάδα και καθεξής—ως τ' άβυσσους που περιζώνουν την άττική πεδιάδα—Υμηττός, Πεντέλη, Πάρνηθα, Κορυδαλός... Για θυμήσου, άλήθεια, τί ήταν ή Αθήνα, όταν πρωτόήρθαμε μείς φοιτηταί...

Και με τον παλιό μου φίλο, ενώ νοντας τις άναμνήσεις μας, άναπλάσαμε σε λίγες στιγμές την Αθήνα, όπως τη βρήκαμε έδω και πενήντα χρόνια. Δεν ήταν καθόλου μεγαλύτερη από τις πατρίδες μας, τη Ζάκυνθο και την Πάτρα. Τά στενά της Πλάκας και τρεις-τέσσερις μόνο με-

γάλοι δρόμοι, γεμάτοι όπως δήποτε σπίτια—αν και με πολλά κενά στο μεταξύ—το Πανεπιστήμιο, ή Ακαδημία, τ' άλάτι, ή Βουλή, κι' ή... Άκρόπολη, στην άκρη μάλλον παρά στο κέντρο.

Η όδον Πατησίων κι' ή όδον Πειραιώς μόνο χαραγμένες ήταν, γιατί μόνο στην άρχή τους—κοντά στα Χαντεια και στην Όμόνοια—είχαν σπίτια. Από κεί και πέρα, δεξιά κι' άριστερά, ήταν έξοχή Πειραιάς. Φάληρα, Μαρούσι, Κηφισιά, δλωσιόλου άπομονωμένα. Σήμερα ένώθηκαν όλα. Χαράχθηκαν άπειροι δρόμοι που γέμισαν κιόλα σπίτια. Οι κάτοικοι, από έκατό χιλιάδες, έγιναν έκατομύριο. Κι' ή Αθήνα είναι μια μεγαλούπολη που έχει την έκταση του Πάρισιού!

Η μεγάλη αυτή έκταση έχει βέβαια τ' άκαλά της, αλλά έχει και μειονεκτήματα. Πώς να περιποιηθής μια τόσο μεγάλη πόλη; πώς να τη διατηρήs καθαρή; πώς να στρώνης και να έπιδιορθώνης τόσους δρόμους; πώς να φέρνης τόσο μακριά το νερό, τ' ηλεκτρικό, τ' γκάzi, τ' σύρματα

του τηλεφώνου και καθεξής; Και, τ' κυριώτερο, πώς να κάνης τους άπαραίτητους ύπόνομους κάτω από τόσους δρόμους; Γι' αυτό οι συνοικισμοί και τ' άπόκεντρα δεν έχουν ακόμα δ,τι χρειάζονται οι κάτοικοι για να ζούν άνθρωπινά, πολιτισμένα, δγεινά. Ένώ αν περιοριζόταν ή περιφέρεια της πόλης σε μια λογική άκτίνα, και πυκνωνόταν σ' αυτήν δ πληθυσμός με μεγάλα, πολύ ψηλά σπίτια—δπως γίνεται στις ευρωπαϊκές πόλεις, που είναι ίσως και μικρότερες από την Αθήνα, αλλά έχουν διπλάσιους και τριπλάσιους κατοίκους—ή περιποίηση, ή λάτρα, οι έγκαταστάσεις, ή κατασκευή ύπονομων κτλ. θ' ήταν ευκολώτερα. Κι' αυτά βέβαια μια μέρα θ' γίνουν. Όσο οι κάτοικοι των συνοικισμών και των άποκεντρων υποφέρουν, και θ' περάσουν πολλές καιρές για να γίνη άνετη και πολιτισμένη ή ζωή τους. Τ' άμικρό τ' άτεχνης και τ' άκάνεις δπως θέλεις τ' ά μεγάλο είναι πάντα άνοικονόμητο

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μ'.

Μπροστά ο Γκορινιάς με την Άσπρούλα, πίσω τους όλα τ' άλλα ζωντανά, ξεκίνησαν και σε λίγο βοήθησαν στο μεγάλο λειβάδι. Ο Άψυς, που έβουκε ήσυχα, σήκωσε τ' άκράλι του και τ' άκούαζε ένα-ένα.

—Έδω είμαστε, κύριε Άψυ! τ' άφώναξε ο Γκορινιάς. Έδω είναι κι' ή Άσπρούλα, ή καλή κοτιούλα που σ' άεγε...

Κι' ο Γκορινιάς έλεινε πονηρά τ' άνα του μάτι, σ' άλέγε στον ταύρο: «νά, σου την έφερα, ρίξου της!»

Αλλά ο Άψυς δεν έδωσε καμιά προσοχή ούτε στην Άσπρούλα ούτε στα γνεψίματα του χοίρου. Χαίρεται μ' ευγένεια τ' άλλα ζώα και, καθώς άρχισαν να κουβεντιάζουν φιλικά, γύρισε τα μάτια του στον Γκορινιάς και δεν τ' άήκωσε πιά απ' αυτόν. Κι' ένώ ο χοίρος εξακολουθούσε να τ' άνέφει, ο ταύρος κατέβασε άξαφνα τ' άκράλι με τ' άφοβερά κέρατα και μ' ένα άγριο μουνγκιτό άωρησε... έναντίον του Γκορινιάς.

Μπά! τί έπαθε; λάθος έκαμε; ή θέλησε να τιμωρήσθ τ' άχοιρο για την κακία και την πονηριά του;

Τά πουλιά και τ' άτεράποδα, μόλις είδαν τον Άψυ να δομά άγριο-μένος, τ' άβαλαν στα πόδια καταφοβισμένα. Και πρώτος, φυσικά, ο Γκορινιάς που έτρεχε και δεν έφτανε. Και δεν έστάθηκε ο κακόμοιρος παρ' άφού χώθηκε στο κου-

μάσι του, λαχανιασμένος, με την ψυχή στο στόμα : « Ώρα! μου την έφτιασε ο παλιό-Αψύς, συλλογίζοταν. Αντί να κυνηγήσει την Ασπούλα, κυνήγησε μένα ! Μά μή μου άξιζε ; »

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μόνικα. — « Ε, τί έκαμες εκεί ! ; Αν οπάζεις τίποτα, φαντάσου την πίκρα της καϊμένης μας τής γιαγιάς !

(Τό σαλόνι γέμισε μονομιᾶς από μουσικούς ήχους : βιολιά, πού συνοδεύουν ένα σόλο-φλάουτο, δια ήχη-ρα και γλυκύτατα. Τά παιδιά άκοῦν μ' άνοιχτό τό στόμα . . .)

Κολέττα, σιγά, μ' εδλάβεια. — Πού είμαστε τώρα ;

Ανδρέας. — Φαντάζομαι στη Γαλλία, γιατί αυτό τό τραγούδι είναι γαλλικό.

Ντιοντός. — Έγώ θέλω ν' άκούσω άγγλικά !

Ανδρέας. — Στάσου νά πιάσω την Άγγλία. Φαντάζομαι πώς πρέπει νά γυρίσω κατά κει.

Μόνικα. — Ανδρέα, μήν τό περ-ράξεις, άλλο, θά κάμεις καμιά ζημιά.

Κολέττα, Ανδρέας, Ντιοντός. — Ούφ και σύ ! Δεν άκούς τί ώρα! πού δουλεύει ;

(Ο Ανδρέας γυρίζει δυνατά τό χειρούλι, αλλά ω, δυστυχία ! Ακού-γεται ένα κοκά ! Οί άρμονικές νότες σταματοῦν μοιρομᾶς κι' ακολουθεῖ βαθεία, τρομαχτική σιωπή. Ο Αν-

δρέας γυρίζει σαστισμένος τό χειρού-λι απ' όλες τις μεριές, σκύβει και κοιτάζει προσεχτικά τό μηχανήμα, αλλά ή ίδια σιωπή εξακολουθεῖ πάντα).

Ανδρέας, με φωνή μισοσβυσμέ-νη — Δέ δουλεύει . . . Τί θά πῇ ή γιαγιά ;

Κολέττα. — Είσαι βέβαιος πώς δέ δουλεύει ; Τό γύρισε απ' όλες τις μεριές ;

Ανδρέας. — Δέ μπορώ πιά νά τό πιάσω . . . Φυβάμαι πώς θά τό χα-λάσω χειρότερα.

Κολέττα. — Αχ, τώρα τί θά κά-νουμε ; Ο ήλεκτρολόγος είναι φυ-γάτος, κανείς δέ θά μπορέσει νά τό διορθώσει. Αχ, τί θά πῇ ή γιαγιά ; . .

Καλύτερα θά ήταν νά βάλουμε τό Ντιοντό νά τῆς τό πῇ. Είναι πιδ μι-κρός και δέ θά τοῦ θυμώσει ή γιαγιά.

Ντιοντός. — Δέ θέλω, δέ θέλω ! Δεν τό λέω ἐγώ ! Έγώ τόκανα ; . . (άργίζει τά κλάμματα).

Κολέττα. — Έλα τώρα, δέ μπο-ρούμε ν' άκούμε τις κλάψες σου ! Άλλωστε μήν ξεχνᾶς πώς είσαι ή πρώτη αίτία. Έσύ είπες πώς άκου-σες τό ποντίκι. Έσύ φταίς !

Ντιοντός. — Χί, χί, χί . . . Έγώ λέω νά μήν ποῦμε τίποτα.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Παιδιά του Λονδίνου, στον Ζωολογικό Κήπο του Ρέτζεντ-Πάρκ, παίζουν χαρούμενα με τεράστιους άλλια έξημερωμένους και τελείως άκίνδυνους άφρικανικούς πιθήκους.

Μόνικα. — Πώς είναι δυνατό ;

Ανδρέας. — Και γιατί όχι ; Τά ραδιόφωνα συχνά έχουν τέτοιες ιδιο-τροπίες. Η γιαγιά θά νομίσει πώς τά κύματα δέν περνούν καλά και δέ θά καταλάβει πώς τό χαλάσαμε μεῖς.

Κολέττα. — « Έτσι λέω κι' ἐγώ ! . . Μάλιστα, νά πάρουμε νά διαβάζουμε όλοι τά βιβλία μας ήσυχα και τακτι-κά, νά μήν καταλάβουν τίποτα ή Μ-ριέττα και ή Κατερίνα. Έμπρός, τά βιβλία μας και τά μαθήματά μας ! Δέ θά μᾶς καταλάβῃ κανείς.

(Τά παιδιά φεύγουν και ξαναγυ-ρίζουν σέ λίγο κουβαλώντας βιβλία, καλαμάρια και τετράδια, καθοῦνται γύρω-γύρω σ' ένα μεγάλο τραπέζι και στρώνονται στή μελέτη σάν τέ-σσερα ήσυχα άγγελούδια. Δεν ακού-γεται μιλιὰ. Μόνο ή μύγες πού πε-τοῦνε. Η ήσυχία αυτή βασιτᾷ άκοι-τή ώρα. Μπαίνει μέσα ή κυρά-Κα-τερίνα, γοιᾶ δηρύτερια).

Κυρά-Κατερίνα. — Μπα ! Έδω είσαστε ! Λέω κ' ἐγώ, έφυγαν τά παι-διά κι' έγινε τόση ήσυχία ; Έσείς, μωρέ μάτια μου, πέρατε με τά μού-τρα στή σοφία. Α, νά σᾶς χαρῶ ! Μακάρι έτσι πάντα ! (βγαίνει).

Ακούγεται έξω αὐτοκίνητο, τά παιδιά πετάγονται άπάνω. Άνοίγει ή πόρτα και μπαίνουν ή Γιαγιά με τό Μάρκο, ψηλό άγόρι ως δεκάδη χρονῶν, με φάτσα έξυπνη και αγαθή. **Όλοι μαζί.** — Καλῶς τον, καλῶς τον ! (φιλιὰ, άγκαλιάματα, πηδή-ματα, ξεφωνητά).

Μάρκος. — Πώς μεγάλωσαν τά ξαδέλφια μου ! Κιλέ, αὐτός δ Ντι-οντός έγινε σπουδαίος λεβέντης ! Κι' ό Ανδρέας σωστός άντρας ! Η Κολέττα πιά είναι όλο γάργα ! Η Μόνικα . . . μά τί έχεις, Μόνικα, και κίθσαι στήν άκρη ;

Μόνικα. — Τίποτα, Μάρκο μου, τίποτα.

Μάρκος. — Έλα δῶ, λοιπόν, κά-τσε κοντά μου.

Κάθονται όλοι στόν καναπέ τρι-γύρω στόν ξάδελφο Τόν πνίγουν σίς έρωτήσεις και στά χαϊδόλογα. Μά ή Γιαγιά σέ λίγο τοῦς φωνάζει.

Γιαγιά. — Έᾶε, άρῆστε τον νά ξεζαλιστῇ. Μόνικα, πήγαινε δειξε τοῦ ξαδέλφου σου τό δωμάτιό του νά ξεσκονιστῇ λιγάκι. Και σεῖς οι άλλοι έλάτε μαζί μου, νά με βοηθήσετε. Σᾶς χρειάζομαι.

Η Κολέττα, ό Ανδρέας κι' ό Ντιοντός βγαίνουν με τῇ Γιαγιά, και μένουν ό Μάρκος κι' ή Μόνικα.

Μόνικα. — Μάρκο, θέλω νά σοῦ πῶ ένα μυστικό . . .

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Αρῆστε, τοῦς εἶπε ο πατέρας τοῦς, δ, τι έγινε δέν ξεγίνεται. Ο Πιν-Χό φάνεται τώρα λυπημένος κι' οι θρήνοι σᾶς τόν κάνουν νά λυπάται περισσότερο.

Και γυρίζοντας στέν Πιν-Χό :

— Ακούσε, παιδί μου, τοῦ εἶπε μιὰ και τίποφάτισε. ἄς γίνη, και τό Μέγα Πνεῦμα (έ Θεός) ἄς σέ βοηθή-ση. Καθῶς ξέρεις, έχω κι' ένα μεγά-λο κερχμουργεῖο μ' έκκτό εργάτες, πού κάνουν κερχμίδια, τούβλα, άγ-γεία και δ, τι άλλο γίνεται με ψημένο πηλό. Έρχεσαι, γιά καλή άρχή, νά σέ πάρω επίσημη, νά έπιδέλης και νά διευθύνῃς τοῦς εργάτες ;

Ο Πιν-Χό δέχθηκε. Ήταν πραγ-ματικῶς μιὰ καλή άρχή. Θά έκέρδι-ζε ίσως τά πρώτα χρήματα γιά τις έμπορικῆς εργασίες πού θά έκανε στό μέλλον.

— Πάλι καλὰ ! ψθύρισε στις άδερφές της ή Τάο Νίγκ. Τούλάχιστο θά τόν έχουμε κον-τά μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Άλλα σχέδια

Από τήν ήμέρα πού ο Πιν-Χό άποφάσισε νάφήση τά γράμ-ματτα, έγινε επιστάτης στό κε-ρχμουργεῖο τοῦ πλούσιου Σι-Ουάν. Κι' έχει περάσει ένας χρόνος. Ο Σι-Ουάν τοῦ άνέ-θεσε νά επιβλέπῃ και νά διευ-θύνῃ έκκτό περίπου εργάτες πού κατσκευάζαν κεραμίδια.

Ο Πιν Χό εδῆξε μεγάλο ζήλο κι' ήταν πολὺ άξίειπνος, άφού μάλιστα δέν είχε, γιά τήν ώρα, και καμιά ὀλική ὠφέλεια. Έλπιζε όμως νάντι-κατστήσῃ μιὰ ήμέρα τόν ὀποδευ-θυνη τοῦ εργοστασίου Κίγκ-Χόν, πού πρὸ λίγου ο Σι-Ουάν τοῦ είχε δώσει τήν Τάο-Νίγκ, τῇ δεύτερη κόρη τοῦ. Οποσδήποτε, αὐτό δέν ήταν νά γίνη σήμερᾷ ή αύριο. Έ-πρεπε νά περάσουν τουλάχιστο ἑπτὰ ή ὀχτὼ χρόνια. Τότε, μαζί με τῇ θέσῃ εκείνη, θά έπαιρνε κι' αὐτ ε μιὰ κόρη τοῦ Σι-Ουάν, τῇ Μαγγάη ή τῇ Σι Ζι. Η γλυκειὰ αὐτῇ έλπίδα τοῦ εδινε θάρρος κι' έπιμονή, πράγ-ματτα πού δέν είχε άλλωστε, σέ τόσο βεημό, ο νεαρός Κινέζος. Στό μεταξύ, ο Σι Ουάν επάντρεψε και τῇ μεγα-λύτερη κόρη τοῦ μ' ένα γραμματικό Μινταρίνου, πού δέν ήταν πλούσιος, αλλά είχε τήν τιμή νά είναι γραμμα-τισμένος. Η Μαγγάη έφερε στό σύ-

ζυγό της και μεγάλη προίκα, πού τήν άξίζει ή παιδεία τοῦ. Ὡστε δέν έμενε παρά ή Σι-Ζι, ή μικρότερη κόρη τοῦ Σι-Ουάν. Αὐτὴν θά έπαιρ-νε ο Πιν Χό. Αλλά θά τόν περίμενε εκείνη ἑξῇ χρόνια ; Ζήτημα ήταν. Κι' όμως ο Πιν Χό είχε τόση επιθυ-μία νά μπῇ στήν οικογένειαν τοῦ πλούσιου γείτονά τοῦ ! Τί νά κάμῃ ;

Με τήν άμφιβολία αὐτή, ο νεαρός Κινέζος άρχισε πάλι νά χάνῃ τὸ θάρρος τοῦ, ὅπως και τότε πού έ-σπούδαζε. Και μιὰ μέρα παράτησε τό κερχμουργεῖο κι' έφυγε, νά πάῃ στήν Ιαπωνία, χώρα πιδ βιομηχα-νική από τήν Κίνα, ὅπου οι άνθρω-ποι άποκτοῦσαν πιδ εύκολα περιουσία.

Ο Σι Ουάν, άμα έμαθε τήν άνα-χώρησῃ τοῦ άστατου ὀπαλλῆλου τοῦ,

« Ο Πιν-Χό ταξίδευε γιά τήν Γιάδω, τήν πρωτεύουσα τῆς Ιαπωνίας ». (Σελ. 366, στ. β').

σῆκωσε τοῦς ὤμους· ή Σι Ζι έκλα-ψε. Αλλά ή δυσχέρεια τοῦ πατέ-ρα κι' ή λύπη τῆς κόρης ήταν άνώ-φελα : ο Πιν-Χό ταξίδευε πιά γιά τήν Γιάδω, τήν πρωτεύουσα τῆς Ιαπωνίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τρεῖς έρωτήσεις

Αμα έφτασε στή νῆσο Νιφόν, ο που βρίσκεται ή Γιάδω, ο Πιν-Χό έ-μαθε πώς ή κυβερνήσῃ τῆς Ιαπω-νίας περαχωροῦσε γαῖες γιά καλλιέρ-γεια σ' ὅτους ξένους ζητοῦσαν.

« Αφού απέτυχᾷ στά γράμματτα και στή βιομηχανία — σκέφθηκε — ἄς δοκιμάσω μήν επιτύχω στή γεωργία ».

Κι' άμα έφθασε και στήν πρωτεύου-σα, προυνάσθηκε στό Μινδαρίνο Κιν-Δόγκ, πού ήταν ο άρμόδιος νά ξετεάζῃ τά αίτήματα τῶν γεωργῶν. Ο Κιν-Δόγκ, σημειῶστε, ήταν ση-μαντικῶτατος πρόσωπο, τόσο σοφός όσο και πλούσιος, κι' ή ὀμορφιά τῆς

ἀδελφῆς τοῦ Μάο-Λίγκ τοῦ εδωσε τῇ μεγάλη τιμή νά γίνη γυναικάδελφος τοῦ Ταϊκούν, τοῦ αὐτοκράτορα. Η υπερβολική αὐτῇ δόξα έμέθυσε τόσο πολὺ τόν Μινδαρίνο, ὥστε ἐνόμιζε τόν εαυτό τοῦ ὀλωσδῖλου αλάνθασ-το σίς ιδέες και στέν τρόπο πού διεύθυνε τό ὀπουργεῖο τοῦ — σᾶ νά λέμε τό ὀπουργεῖο τῆς Γεωργίας. Έ-πειδή ὅμως ήταν και πάρα πολὺ φι-λότιμος κι' οι άνθρωποι ήξεραν πώς μπορούσε νά πεθάνῃ αν έκανε ποτὲ και τό παραμικρότερο λάθος, δέν τόν ένωχλοῦσαν, γιατί κανένας δέν επι-θυμοῦσε τό θάνατο ἐνός τόσο σοφοῦ κι' εύγενικοῦ ανθρώπου.

Τήν ήμέρα πού ο Πιν-Χό παρου-σιάσθηκε ταπεινά μπροστά στόν Κιν-Δόγκ, αὐτός δέν είχε τίποτα νά κά-νῃ — στιγμή πολὺ κατάλληλη γιά νά ζητήσῃ κανέναν χάρη από ένα ὀ-πουργό. Χασμουρίταν φριχτά, συλ-λογιζόμενος πώς τό κράτος πήγαινε

περίφημα και δέν τοῦ εδινε άρ-κετὲς φροντίδες, και πώς ένας μικρός πόλεμος με κανένα γειτο-νικό κράτος θά ήταν καλό μέσο γιά νά διασκεδάσῃ τῇ μονοτο-νία και τήν πλήξη τῆς ζωῆς τοῦ. Κι' άκριβῶς αὐτῇ τῇ στιγ-μῇ βρέθηκε μπροστά τοῦ ο Πιν-Χό· τῇ στιγμή δηλαδή πού ο έκλαμπρότατος Κιν-Δόγκ συλ-λογιζόταν νά κηρύξῃ τόν πό-λεμο σ' ένα ὀποιοδήποτε έ-θνος. Έσχυσε με σέβας μπρο-στά τοῦ και περίμενε νά τοῦ μιλήσῃ πρώτος ο ὀπουργός. Αὐτός άφῃσε τις σκέψεις τοῦ στή μέση και τόν ρώτησε :

— Τί επιθυμεῖς, υἱέ τοῦ Οῦ-ρανίου Κράτους ; Γιατί άφῃρες τῇ μεγάλη πατρίδα σου κι' ήλθες ἐδῶ ;

— Εὐγενέστατε Μινδαρίνε, άπο-κρίθηκε ο νεαρός Κινέζος· ή ψυχὴ μου είναι γεμάτη από φιλοδοξία· επι-θυμῶ νάποκτήσω γρήγορα μεγάλη περιουσία, αλλά τό άκνηρό μου σῶμα δέν θέλει νά εργαστῇ.

— Πῶς ; φώναξε ο Κιν-Δόγκ, θέ-λεις νά πλουτίσῃς χωρίς νά εργα-σῇς ; Για νά ίκανοποιητῇ ή επιθυ-μία σου, έπρεπε νά γεννητῇς, ὅπως ἐγώ, από πατέρα ζάπλοτο.

Σι νά μετάνιωσῃ γιά δ, τι εἶπε άσυλλόγιστᾷ, ο Πιν Χό άποκρίθηκε :

— Κι' επειδή, δυστυχῶς, δέν γεν-νήθηκα από πατέρα ζάπλοτο, άλλ' από φτωχό, αν και γραμματισμένο, έ-πιθυμῶ νάποκτήσω πλοῦτο, γιά νά-ξωθῶ μιὰ μέρα νά πάρω γυναίκα μου τήν ὀραία πατριώτισσά μου Σι Ζι. (Ακολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΗΟΠΟΥΛΟΣ
(Παράρτ. από τό Γαλλικό τῆς Λαϊκᾶ-Χανόμ)

νῆς τόσο καλὰ τίς διακοπές· χαίρεισμοὺς ἀπ' ὅλους·) **Κλάραν** (πολὺ ὠραῖο τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ ὁ χώρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ παντήσω παρὰ μόνο στὴν ἐρώτησή σου : ἡ φίλη σου μπορεῖ νὰ ἐγγραφῇ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου καὶ νὰ πληρώσῃ μόνο τὴν τριμηνία καὶ τὸ ψευδώνυμό της, δρ. 40· καὶ πάλι τὴν 1η Δεκεμβρίου θάναυωσῇ τὴ συνδρομή της γιὰ ὅσο θέλει—ἔτος, ἑξαμηνία, τριμηνία—καὶ θὰ πληρώσῃ ἄλλες 10 δραχ. γιὰ ψευδώνυμο, πού θὰ ἰσχύῃ τότε γιὰ ὅλο τὸ 1938·) **Ἀντάρτην, Κατοῦσαν, Βιργίλιον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Αὐγούστου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 283ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Σεπτεμβρίου.

491. Δεξιόγριφος

Μικρασιάτης πρῶτα
(Ποὺ οἱ ἀρχαῖοι περιφρονοῦσαν
Μὰ καὶ τὸν συμπονοῦσαν)
Φτωχὸς κι' ἀνθάει ἀκόμη,
Τοὺς Ρουμελιώτες ῥῶτα
Ποῖα σχηματίζουν κώμη.
Ἀφανὴς Ἡρώας

492. Στοιχειόγριφος

Κερασφόρου πούχει γένι
Τοῦ ξεφεύγει ἓνα του γράμμα
Καὶ ποτὰμὶ πάει νὰ γένῃ
—Τί συνηθισμένο θάμμα!
Μουσσηγέτης Ἀπόλλων

493. Μεταγραμματισμός

Ἀπ' τὰ ἔξη του, τὸ ἦτα
Τοῦ τὸ ἕκαρμα ἐγὼ βῆτα,
Κι' ἐνῶ ἦταν ποιητής,
Τῶν ἡρώων ὕμνητής,
Σὲ πολὺ παλιὰ ἐποχὴ,
Ἐγίνε . . . ρανδαία βροχή!
Κεφαλλονίτοπούλα

494. Ψαροδόκκιον

* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκονται : νῆ-σος τῆς Ἑλλάδος, γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς, θεὸς ἀρχαῖος ἀνεπιθύμητος, εὐώδης ἀνθος, κράτος τῆς Εὐρώπης, διοικητικὴ περιφέρεια, κριτὴς τοῦ Ἄδου, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Κωνσταντῖνος Γ. Ἀγγελόπουλος

495. Κρυπτογραφικόν

123456674 = Ἀρχαῖος στρατηγός.
2761 = Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.
36474 = Πολλὰ δένδρα.
45274 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
53674 = Ὀρυκτόν.
6523 = Μουσικὸν ὄργανον.
721274 = Ὡρα πρωινῆς.
Σουσουράδα

496—500. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

κῆπος, τύπος, χολός, μομφή, σκύλος.
Βιργίλιος

501. Ἀκροστιχίς Ἀκροστιχίδων

Α'.—Τὰ μὲν πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θεὸν αἰγυπτίον, τὰ δὲ τέταρτα χώραν τῆς Ἀσίας :

1, Μούσα· 2, Ἐρπετόν· 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 4, Υἱὸς τοῦ Ἰακώβ· 5, Ἀρχαῖος ἀρχιτέκτων· 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Β'.—Τὰ μὲν πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν χώραν τῆς Εὐρώπης, τὰ δὲ τέταρτα λατῖνον ποιητὴν :

1, Ἰχθύς· 2, Λευκὸν ὀρυκτόν· 3 Πόλις τῆς Θεσσαλίας· 4, Νύμφη τοῦ δάσους· 5 Ἀρχαῖα περίφημος πόλις· 6 Ἐξάρτημα τοῦ πλοίου· 7, Ἀρχαῖος θεός.

Γ'.—Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν οὕτως εὐρεθησομένων τεσσάρων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης κ. ο. κ. θάποτελέσουν ἄλλον λατῖνον ποιητὴν. Συριανός

502. Ἑλληποσύμφωνον

ει-ιη-οαο-ο-α-ά-οα
Πούλια

503. Γεῖφος

δοσι + +
μέλι + μέν + ὦ!
γο + +
Κίτρινη Ἀράχνη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 26.

297. Θηρίον (θήρ, ἰον). — 298. Νάρκισσος-κισσός.—299. Ὁ Ρῶμος, ἡ Ρώμη. —300. Σοπὲν (ΛιΣτ, ΜΟζαρτ, ΜΠάχ, Σούμπεργκ, ΜπετόβενΝ). —301.

302. ΠΥΡΑΜΙΣ
(Υρία, ρίμμα, Ἀρπυια, μυριάς, Ἰσις, Συρία).
303-307. Διὰ τοῦ Π: ἄρπα, Πάρος, κῆπος, τρόπος, ἐλπίς. — 308.

KARMEN (λύκος. ΣατἈνάς. ἩΡα, οἶμοι, Ἑλένη, πόνος). —309. Ἄλλος ἄλλου δεσπόζειν ἀξιοί. — 310. Δὲν εἶμαι ὑπερήφανος (ἴδε, νὶ με ἰ, περὶ φα νο, ς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΖ'—622]

Πρωτομαρτίνοντας στὸν Διαπλάσσομο, ἀλληλογραφῶ με ὅλους ες. Γράφατε : κ.-Λεωνίδαν Δούραν, Κοραῆ 112, Βόλον, διὰ Ὅσπαδὸν Ἀμερικανισμοῦ

[ΛΖ'—623]

Πορτραῖτα διαπλάσσοπύλων πού παραθερίζουν στὴν Πορταριά . . . **Θηριοδαμάστρια** : Ἀσυναγώνιστη στὴν . . . φρονιμάδα, σκοποβολὴ (τιρέρ . . . παγκοσμίου φήμης) καὶ σὺς παροξύνοντες κουδέντες ! **Γελασίνα**, σπρίντερ τῶν 100, ἄλμα 1.30. Ἐξερπύς ἀστράπτουσα καταπραϊνὴς στοὺς τολμηροὺς καὶ αὐθάδεις ! . . . (μὰ καὶ ἐδικεῖσαι σὺς hirondelle βουτιές, δὲν . . . δοκιμάσεις καμιά στὸ Μεγάλο Ρέμα ;) **Καμπανέλια** : Τὰ . . . ἐξοπνότερα καλαμπόρια τοῦ θυμίζον παγοτά "Εἶγα ! . . . **Πάρις** (! ! !) Νεοσυρκετικὸς οὐρανοξυστὴς με ρωμαϊκόν (!) προφίλ . . . **Πλοίαρχος Νέμος** : μόλις ἀρίθαρς ἐξ Ἀδυσσηνίας (Παντελάκη, σοῦ συνιστῶ . . . Ὁδομαλτίνη ! . . .) **Κυρία Νιάνοιγκ** : ἐλαφροτάτη στὸ χορὸ, μὰ δχι καὶ στὰ . . . μυαλά ! (Ρώτης τὸν ἀδελφοῦλῃ σου : «τὸ ἄσπρο ἄλογο τοῦ Ναπολέοντος τί χρῶμα εἶχε ;»). Στὴν **Ταιγγάνα** συνιστῶ ἀπλῶς κινήν τοῦ Κράτους ! . . . Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν . . . **Ἀδάκρυτος**

[ΛΖ'—624]

Η «Τρελλοπαρέα» συλλέγουσα πρὸ ἐτῶν κουκουμπλῖνα, σουλειπεινοὺς, κεραμίδας, ἦνοιζε . . . κατὰσθημα καὶ πωλεῖ τοιαῦτα εἰς τιμὰς εὐκαιρίας. Τιμοκατάλογος δωρεάν.

[ΛΖ'—625]

Βραβεῖο με 1ο τοῦς : Γλυκεῖα Παρηγοριά, Νινούλα, Φίλημα Σκιας.

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

[ΛΖ'—626]

Υποπλοίαρχε Κρίστιαν, ὁ **Συριανός** δὲν εἶναι ὁ Μιχ. Κωνσταντινίδης (Διάπλ. βεβαιότατα). — **Κόμη Ὀπλιγκαντῶ**, ὁ **Σίλλερ** δὲν εἶναι ὁ **ΑΣΥΜΟΜΥΤΗΣ** (Διάπλ. βεβαιότατα). Τὴν ἔπαθες, Μωρουδέλι ! ! ! . . . **«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»**

[ΛΖ'—627]

Μαῦρος Πειρατὴς—Δούης Δάνος, Σπύρο Μονάχο—Μιχαηλίδης. Ἀσημένιος Πρίγκιψ—Φλωρίδης. Στόπ.

ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ

[ΛΖ'—628]

Μυρτώ, . . . πᾶς στὴ θάλασσα ; Μὲ θυμᾶσαι πού ἐρχόσουν μετὰ τὴ Ντόλυ ; **Κυρίαρχος Διαπλάσσομο**

[ΛΖ'—629]

Τὰ Μικρὰ Μυστικά σου, **Γελασίνα**, μ' ἐχαροποίησαν ἀφάνταστα. Πολὺ καλὰ ἐμάντεψες τ' ὄνομά μου.

Δοξαγὸς Ριχτόφεν

[ΛΖ'—630]

Κλάρα, Ἀγριεμένη θάλασσα, ἀλληλογραφῶμε ; Ἀκριβοῦλα Σούστα, Πραξιτέλους, 85. Πειραιεύς, διὰ : **Νιῶλε**

[ΛΖ'—631]

Οσοὶ ἀλληλογραφοῦσαν καὶ δοσοὶ θέλουν ν'ἀλληλογραφῶσιν μετὰ τὸν **ΚΟΜΗΤΑ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ**, ἄς γράψουν στὴν διεύθυνσιν : Κύριον Γεώργιον Βασιλάκη, Οἰκονομ. Ἐπιθεωρητὴν, Ταμεῖον Πληρωμῶν, Θεσσαλονίκην διὰ : **Κ. Ο.**

[ΛΖ'—632]

Οσα Διαπλάσσοπύλα γράφανε στὴν πρωτέρα διεύθυνσίν μου ἄς με συγχωρήσους γιὰ τὴν ἀργοπορίαν. Τὰ γράμματά τους δὲν ἐχάθησαν. **ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ**

[ΛΖ'—633]

Σαρηπιδῶν, ἴσως νὰ μὴν μπορῆς νὰ ξεχωρίσῃς τοὺς χρωματισμοὺς, γι' αὐτὸ νὰ βλέπῃς τὸ **ροδοδόκκιον**, ξεσπριμένο ! Ἐτοὶ ἐξηγεῖται καὶ ἡ [ΛΖ'—549].

Κόρης Ὀπλιγκαντῶ

[ΛΖ'—634]

Ανταλλάσσω **Μ. Μυστικά** μετὰ διαπλάσσοπύλες 12—15 ἐτῶν. Δίσις : Κυρίαν Βασιλειάδην, 15 Βουκουρεστίου, Ἀθήνας.

Δοξαμένον Ναυτοπούλο

[ΛΖ'—635]

Κατάσκοπε 33, Ντέντετιβ-Φάντασμα, Ἀγγορολογιῶτα, θερμότερες εὐχές, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ σας.

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΛΖ'—636]

Κεραυνοί ! ! ! Μικρὴ Ἑλληνοπούλα—Ἀπέρην, Χαμῶνανθο, Ροδοδάφνην—ἀδελφαί Φωτιάδην, Μικέλλα—Ἀρᾶσου (τί κάνει ἡ Κάτια ;)

ΚΑΤΑΣΠΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ

[ΛΖ'—637]

Τζέλιο, εἶσαι ὁ Κ. . . . Πῶς τὰ περναῖς στὸν Ἄλμο ; Ὁ Λεωνίδας θὰ ἔρθῃ σὲ ἄλγο, εἴ ! ; Μὲ ξέρεις. Εἶμαι ὁ **ΚΑΤΑΣΠΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ**

[ΛΖ'—638]

Αλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια **Μ. Μυστικῶν**. Γράφατε : Θωμᾶν Παπακυρίδην, Φλώριναν, διὰ : **Βιργίλιον**